

Kommissions Skattekompleks raadede Bod paa denne Mangel ved at overføre andre Indtægter til Kommunerne. De sagde til Kommunerne: Ejendomsskatterne ere eders fremtidige Domæne, til bedste for hvilken I nu maa give Afkald paa en Del af jeres personlige Skat, for at Skatteyderne ikke skulle blive blokkede paa en urimelig Maade og derfor blive misfornøjede. Det var saare godt. Men nu er det jo gaaet helt anderledes. Nu indfører man en ny Skat. Medens altsaa Skattekommissionen foreslog Ejendomsskatterne overførte til Kommunerne og ingen ny Skat, afskaffer man nu i Princippet Ejendomsskatterne og indfører en ny Statsejendomsbeskatning. Om det 1ste Punkt skal jeg ikke tale videre, det er jo til Dels et Spil med Ord. Men Ejendomsskylden er ikke Spil med Ord, det er en sand Virkelighed og en saadan, som jeg ikke tror, man let finder nogen rationel Begrundelse for. Men ligeegyldigt hvordan det nu vil forholde sig, det kan jo ikke nægtes, at Staten sætter et dobbelt Pumpeværk i Gang — først kommer Indkomstkatten og saa Ejendomsskylden — og udnytter derigennem ikke blot den ene, men ogsaa den anden af Kommunens Indtægtskilder.

Og ikke skal man lade sig berolige ved, at denne Ejendomsskyld anses for at være lav. Vi se jo, at den allerede er bleven højere under Skattelovsbehandlingen. Men dertil kommer, at der har aldrig manglet Lyst paa andre Steder til at anvende Ejendomsbeskatningen som Middel til at skaffe ny Statsindtægter, naar dette var nødvendigt. Saadanne Forsøg ere altid strandede her i Tinget paa Umuligheden af at gaa med til at forøge den irrationelle Hartkornsbeskatning med ny Skattepaalæg, men jeg minder dog om, at i Ministeriet Estrups Forslag om Ulykkesforsikring indholdtes en Ligning paa Hartkornet som Bestanddel af de Indtægter, hvorved Midlerne til Lovforslagets Gennemførelse skulde bringes til Veje. Vi kunne derfor ingenlunde være sikre paa, naar der foreligger Reformen, som vi vilde sætte Pris paa, at man da ikke vil stille Forhøjelsen af den ny Ejendomsskyld som Vilkaar for at gaa med til disse Reformen, og Folketinget kan da komme i en saare vanskelig Stilling. Vi have ved Indførelsen af denne Ejendomsskyld, i Stedet for at følge det moderne, rationelle Eksempel, som den preussiske Skattereform gav os, og som er blevet efterfulgt i andre germanske Lande, og som selv i Vesteuropa anses for at være det Ideal, man bør stræbe hen imod, hvor

Talen er om en Reform af den direkte Beskatning, fulgt det mere forældede Eksempel, som Sverige har givet os ved sin Afskrivning af Grundskatter og Indførelse af Ejendomsskyld ved Skattereformen i Midten af Firserne. Men man behøver ikke at være meget kendt med Forholdene i Sverige for at se, hvilke Ulemper dette har medført for en gennemgribende Reform af den svenske kommunale Beskatning — jeg tillader mig at henvise til den fortræffelige Udredning, som den ogsaa her i Landet bekendte Dr. Cassel har givet af disse Forhold.

Jeg fremsætter disse Bemærkninger ganske objektivt, uden at rette nogen Anklage navnlig ikke mod dette høje Ting. Thi det vide vi alle sammen, og selv den ærede foregaaende Taler, som lagde det størst mulige Ansvar paa os, har ikke kunnet nægte det, at det er Højre i Landstinget, der som en ren politisk Månvre har taget Initiativet til den Vending i Skattelovens Gennemførelse, som vi ikke kunde staa for, men maatte sige var et uundgaaeligt Vilkaar for at faa Skattelovene igennem. Vi kunne beklage det, og jeg beklager det i saare høj Grad, men det er Højre, det er den mest reaktionære Bestanddel inden for Lovgivningsmagten, som bærer Ansvaret for, at det er kommet, som det er. Jeg anser det unægteligt for et saare betænkeligt Element i de foreliggende Skattelove og har kun en eneste Trøst: et stille Haab om, at hvis den ny Indkomst- og Formueskat indbringer mere end paaregnet, og hvis den ny Ejendomsskyld, af Grunde; som jeg ikke her nærmere skal redegøre for, indbringer mindre end paaregnet, at Staten da vil anse sig for foranlediget til at overføre den ny Ejendomsskyld til Kommunerne ved en ny Lovgivningsforanstaltning. Vi give jo nu Eksemplet paa at ophæve Ejendomsskatterne. Det er et godt Eksempel, og jeg haaber, det Tidspunkt vil komme, da man vil se, at den Vej, jeg her antyder, vil være den eneste fornuftige. Men jeg indrømmer, at her bliver ikke Tale om enkelte Rigsdagssamlinger, enkelte Aar; det er Aartier, man maa se ud i Fremtiden, naar man skal nære et saadant Haab.

Min anden Hovedindvending mod Lovene, saaledes som de her foreligge, er, at trods de mange Forbedringer, Ordningen af den kommunale Beskatning er undergaaet, betyde Lovene endnu ikke en rationel og fast Grundvold for den kommunale Beskatning her i Landet. Man har ikke